

Verba Adrienn – Erdélyi Anika

Egy négy gyertya

- Szerintetek ez így jó lesz? – hangzik egy gyermeki hang a konyhában.
 - Hm, nem is tudom. Nem zavar, hogy ennyire különböznek a gyertyák rajta? – mutatnak egyszerre a kisgyerek szülei a pulton heverő adventi koszorúra.
 - Miért zavarna? Olyan szép mindegyik és így együtt is szépek.
 - Végül is, igazad van. Úgysem vesznek majd össze.
- Ezután együtt folytatták a lakás feldíszítését. Így nem is hallhatták, hogy a gyertyák valóban nem vesznek-e össze...
- Halihó embörök! – csönd fogadja a lelkes beköszönést.
 - Hé! Hát sönki sincs ébören, csak én? – méltatlankodik kissé az előbbi hang birtokosa.
 - Haaah.... Miért kihháltozol, Őhhzhi? – ásítzik az egyi szomszédos gyertya.
 - Nem vagyok Őzi, te kis Pufi.
 - Nem-e? Hallottad már, hogyan beszélsz?
 - Jó, vóna egy kis tájszólásom, de akkor sem így hívnak...
 - Hát akkor hogyan? – érdeklődik az Őzivel szemközti rózsaszínű gyertya.
 - Azt... azt nem tudom, de biztos mondom, nem így... - duzzog Őzi.
 - Márpedig ez rajtad marad – kacag a rózsaszín.
 - Jó, de akkor te pedig Rózsi leszel – szól közbe a duci gyertya.
 - Pufinak igaza van, Rózsi lösz a te neved.
 - Nem akarok az lenni. Nem akarok kilógni közületek! – siránkozik Rózsi.
 - Márpedig láthatóan más vagy mint mi... - néz rosszallóan rá a negyedik gyertya.
 - Mondjuk, te sem tartozol igazán közénk... – mondja Pufi.

- Én, ugyan miért?! – háborodik fel a negyedik. – Hiszen én is lila vagyok, mint ti!

- Igen, de nézd, a kanócod! Fekete, mert már égett. Ha megnézed, a miénk még mind hófehér, érintetlen.

- Az nem számít! – fakad ki Égetett. – Ennyi erővel, te vagy a legvastagabb, így első pillantásra te tűnsz ki legjobban.

- Nem tehetek róla, így öntöttek ki! – fakad sírva Pufi. – Különb is, ha bárki igazán kilóg, az Őzi. Látszik, illetve hallatszik, hogy nem erről a vidékről való.

Ez így folytatódott tovább napokig. A szóváltás egyre hevesebb lett, egyre gonoszabb és személyeskedőbb. Több és több hibát találtak egymásban. Később a környezeti hatásokat is megkülönböztetésnek vélték. Pufit gyűjtötták meg először, így kikiáltották a legrosszabbnak, hiszen mi másért akarnák őt először elégetni. Őzit egy nappal később gyűjtotta meg a család, mivel elfelejtették. Akkor ő volt a legrosszabb, hiszen egy jó gyertyáról hogyan feledkezhetne meg bárki is. Rózi meggyújtása közben a kisgyerek megégette a kezét, amiért természetesen őt hibáztatták. Végül Égetett kanóca nehezen gyulladt meg, ezután napokig ő ült a pocskodia-kirakatban. Ennyire feszült, ellenséges hangulatban teltek el a napok egészen karácsony estig.

A család áthívta a közeli rokonságot, sőt, néhány nagyon közeli jó barátot is, így rengeteg különféle ember volt a házban. Mind megértéssel fordult a többihez, holott köztudottan voltak köztük kisebb nagyobb nézeteltérések. Mindenki szeretettel szólt a másikhöz, pedig annyiféleképpen különböztek: volt köztük nagybajszú paraszt bácsi, dundi háziasszony, kreol bőrű kisunoka és nyitott házasságban élő pár is.

Mikor este ők mind körbeülték a vacsoraasztalt újra meggyújtották a gyertyákat, egyszerre. A négy gyertya ugyanabban a pillanatban hallgatott el a napok óta tartó undokoskodás után. Némán csodálták az embereket, hogyan képesek annyi különbség ellenére is szeretni egymást. Bocsánatot kértek egymástól és többet nem szólaltak meg. Ám hallgatásuk oka nem a gyűlölet volt, hanem az elfogadó szereteté. Hiszen ahhoz általában nem kellene szavak sem, elég a hallgatás is.

- Látjátok! Én mondtam, hogy meg fognak férni egymás mellett! Hiszen mind attól szép és különleges, amiért nem egyformák! – mondta a kisgyermek.

